

се увлича Тая необяснима страсть го накара да напустне и обществото и комитета но тя нищо не измени въ чувствата на Рада; той никакъ не е ѝ оскърбилъ съ едно нечестно прѣдложение Отъ срамежливостъ тя ти не обадила, но тя се оплакала на Лалка отъ Кандовитѣ платонически задирияни Добрѣ, че се сѣтихъ, на чети писмото му писано на 19 априлий, сѣщия день когато ѝ послѣдвалъ за Клисура. Прѣдаде ми го Нетковичъ . . .

И Соколовъ извади изъ портофелчето си Кандовото писмо и го подаде Огнянову.

Бойчо го прѣгледа бързижката и по очитѣ му блѣсныхъ сълзи. Щастливо изражение огрѣ за мигъ лицето му.

— Благодарж, Соколовъ, твоитѣ освѣтления свалихъ отъ гърдитѣ ми страшния тежъкъ товаръ. Ти поднови и просвѣти душата ми.

— Блетата Рада, какъ ще е щастлива, ако узнаеше това! Азъ не успѣхъ да ѝ видѣхъ, но разбрахъ само че ти е страшно отчаяна . . . види се, за тебе, като те е мислила за убить, както и всички Напиши ѝ, прати ѝ нѣколко думици, прѣди да трѣгнемъ, да ѝ зарадвамъ, горката.

— Какъ, да ѝ пишж? . . .

— Пиши ѝ, чловѣщината го изисква . . .

— Именно, чловѣщината изисква да ѝ не пишж, ами самъ да станж да идж при неѣ, да ѝ паднж на колѣнѣ и да ѝ искамъ прошка . . . Азъ бѣхъ жестокъ къмъ Рада до подлостъ, извика Огняновъ.

— Да, азъ самъ бихъ те съвѣтвалъ да сторишъ това, но сега е невъзможно . . .

— Може да е невъзможно, но азъ щж идж, каза Огняновъ рѣшително.

— Какъ, ще влазяшъ въ Бѣла-Черкова? извика докторътъ смаянъ; — това е цѣло безумие сега. Сега въ Бѣла-Черкова е огнь . . . Тамъ Юрданъ и Стефчовъ сж спасители Ти излагашъ на вѣрна смръть живота си!